



**כחינה חינוכית** בחוג ד"ר שאול לוי. **פקירה מקצועית** אמרגן משה חלין בוחן את המועמדות לתואר. **רכוז מחשבת** פסנתרנית פניה זלמן מחשבת את משקפיים כחות עזרו לסרטי נורי חביב למצוא אור בצבריות. ידמיצקי בעוד עורך הדיון שם

# בהכרעת הוצגים של כל ענפי היצירה העברית



**אל כסא החקירות** נכנסת שעתה במשך עשר דקות לשם



**מחקירה ציבורית** נמצאת מועמדת נורית יעקובסון שלמרות גילה הצעיר כבשה את לב השופטים, זכתה להיבחר כסגנית לצברית '56



**ועדת השופטים** לפני כלי שופט מונח דו"ח של ועדת המשנה על כל אחת מהמועמדות הסופיות... היתה זאת הזדמנות להכיר זה את זה לראשונה. כך, למשל, נפגשו לראשונה יצ'ר סרטי חביב נורי חביב עם וותיק המסריטים בישראל

**בחרת ההמתנה.** מועמדת שבולת דה'אן (מרכז) סוקרת עם לילי פיצ'סו, חברתה ללהקת פיקוד המרכז את רשימת המועמדות המשתתפות בטבחון.

**אולם הארוך והצר** היה אפור. אולי אפור יותר מדי לגבי המאורע שצמד להתרחש בו. הוא לא היה מואר בורקורים, גם לא מקושט בחגיגות. לא נשמעו בו צלילי תזמורת או סירטור מצלמות קולנוע. אפילו קהל הסקרנים הידוע תמיד לחדור למאורעות מעין אלה, נעדר הפעם. הוא לא ידע בכלל על קיומו.

אף על פי כן שררה באולם הרגשה חגיגית. זאת היתה הרגשת הרצינות של היושבים ליד שורת השולחנות הארוכה בשל התפקיד המוטל עליהם: בחירת צברית '56. הרגשה זו נבעה מהעובדה שעד כה טרם הוגדר המושג "צברית". איש לא קבע עדיין מה מאפיין את הנערה הישראלית, מה מבדילה מנערות אחרות בעולם. מהי תכליתה כחיים וכיצד היא מתנהגת בחברה. לכל אחד היתה הרגשה פנימית ודעה משלו על הצברית. עתה, היה צורך להלביש את הרגש במילים כדי ליצור דעה צברית על הצברית. לכן לא הפכו הדיונים לתצוגה רעשנית העלולה להעליב את המועמדות. לא היושבים ולא השופטים היו מעוניינים בפרסומת. הם העדיפו דיונים שקטים ורציניים כדי שתתגבש במרוצת השנים דמות האידיאל המבוקש. מאותה סיבה עצמה נערכה גם הבחירה עצמה בגמר הדיון, בעוד המועמדות. הטקס הרשמי של מסירת התואר יערך לחרור.

\*\*\*

**ב עוד הויכוח באולם** נטוש על התכונות המבוקשות של הצברית ועל צורת הבחינה המתאימה, החלו המועמדות עצמן להופיע במקום. הן היו הרכב מגוון של צעירות ישראליות שונות זו מזו בצורתן, התנהגותן, במקצוען ושאיפותיהן. גם הופעתן היתה שונה. אחת המועמדות הופיעה במכנסי עבודה בעוד שחברתה באה בחליפה אלגנטית. הן יישבו בחדר ההמתנה והיה ניכר שהן היו נרגשות למרות שניסו לחייך ולהסתיר את מה שבליבן. כל אחת מהן היתה טיפוס צברי בפני עצמו ורק חבר שופטים רחב ושקול יכול היה להחליט מי מהן זכאית לתואר. תפקידה של המערכת תם ברגע שהונחו לפני השופטים עובדות החיים הפרטיים של המועמדות שנחקרו על ידה. מעתה היתה הוועדה מחליטה בהתאם לרצונה החפשי. ראשונה הוזמנה לאולם הדיונים נורית יעקובסון, לבושה במכנסים כחולים ארוכים ובסודר תכול. היא היתה מיד פצצה. שופעת חיוכים ולבביות מקסימה, הישמלה נורית את האווירה מיד עם כניסתה, הרכה כל מחיצה בינה לבין השופטים.

רק 15 וחצי שנה. "וזה מספיק לי בהחלט כל המבטים עקבו אחריה באהרה כשני לניירותיהם, ברוו לעצמם את מספר וההתרשמות. בנו אחר זה, הוכנסו לאולם שאר המועמדות. הם לא היו רחמניים כשנכנסה אוספירה ארז, לבושה בחולצה כחולה. כיד את התלהבות השופטים כחן הצבו שאלות מכל הסוגים. "מדוע הגך שנאפת להיות מורה?" "לא מורה, כי אם מחוננת," תיקנה לה השתיים.

ממש כמו אודרי הפבורן בחופשה ברומא, לא עצרה אחת השופטות מלהביע את דעתה בקול. נורית הצעירה ישבה בראש השולחן, לא נבוכה כלל מוזנות העינים הנעוצות בה, ענתה בחן וטבעיות על כל שאלה שנשאלה. "מדוע בחרת בהוראה כמקצוע?" התעניין לדעת ד"ר שאול לוי, ראש מחלקת החינוך של עיריית תל-אביב. בעברית צחה סיפרה נורית כיצד הגיעה לבחירה זו. מיד צצה שאלה נוספת: "האם הינך סבורה שאת באמת ראויה לתואר?" שאל שמעון סאמט העתונאי הוותיק, איש הארץ. "לא!" באה התשובה המדהימת. כאן ציינה נורית שם של צברית שנראתה לה כזכאית לתואר, למרות שלא נכללה בין המועמדות. אולם יותר מכל, כבשה נורית את לב השופטים כשנשאלה על גילה. היא לא זיפה אותו, אף שהיה רשום כי היא בת 16, הודיעה כי מלאו לה